

[Stillinger]

derskolerne, får mulighed for i lighed med folk i arbejde at fradrage transportudgifter på selvangivelsen?»

Begrundelse

I dag kan personer i arbejde fratække deres transportudgifter på selvangivelsen. Denne mulighed har ledige, som deltager i kurser, ikke. De har kun en lille godtgørelse, som på ingen måde dækker de faktiske udgifter.

Det virker urimeligt, at ledige ikke har samme mulighed som personer i arbejde for at fratække transportudgifter.

Svar (9/11 88):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Efter ligningslovens §§ 9 C-9 D er det kun befordring til et indtægtsgivende arbejdssted, der giver ret til fradrag.

Der er således to betingelser, der skal være opfyldt for at kunne foretage fradrag for befordring. For det første skal befordringen være foretaget til *et arbejdssted*, og for det andet skal arbejdsstedet være *indtægtsgivende*.

Sygeplejeelever og andre, der under deres uddannelse får løn, både når de er i praktik, og når de går på skole, har efter fast praksis kun befordringsfradrag i forbindelse med transporten til praktikstederne. Dette skyldes, at opholdet på uddannelsesstederne sker i uddannelsesøjemed, og disse anses således ikke som arbejdssteder.

Ledige, der deltager i kurser, er således ikke ringere stillet end andre, der videreuddanner sig. Jeg finder derfor på denne baggrund ikke anledning til at foreslå en ændring af de gældende regler om befordringsfradrag.

Spm. nr. S 136

Til *socialministeren* (31/10 88) af:

Behnke (FP):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at stoppe flygtninges malkning af det danske bistandssystem?«

Begrundelse

Som det er fremgået af pressen, senest B.T.'s forside fra den 6. oktober 1988, har flygtninge mulighed for at modtage temmelig store ydelser over bistandsloven.

Der ligger i den konstatering ikke nogen bebrejdelse af den flygtning, som udnytter systemet. Der ligger derimod en anklage mod bistandslovgivningen, eftersom den ikke har taget højde for flygtningeproblematikken.

Hvis der ikke sker nødvendige lovændringer, vil danske bistandsmodtagere og skatteydere ikke på lang sigt finde sig i, at fremmede folk har så meget bedre forhold end dem selv.

Hovedproblemet ligger i, at en dansker på bistandshjælp typisk modtager hjælpen i henhold til § 37 i bistandsloven. En flygtning derimod modtager oftere hjælp i henhold til § 42 i bistandsloven, også selv om flygtningen er under uddannelse.

Spørgeren lægger således op til, at ministeren kan bebude lovændringer, der kan afhjælpe den uacceptabelt gunstige situation, som flygtningen bringes i ved at komme på bistandshjælp.

Svar (7/11 88):

Socialministeren (Aase Olesen):

Lad mig først slå fast, at jeg ikke er enig i, at flygtninge »malker« det danske bistandssystem.

Jeg vil understrege, at kontanthjælpsreglerne gælder både for flygtninge og for danskere.

Reglerne blev ændret pr. 1. juli 1987, da der blev indført faste takster, herunder en væsentlig forhøjelse af børnetillæggene. De nye regler har i nogle tilfælde medført meget store udbetalinger til familier med mange børn og stor husleje, når familien modtager hjælp efter bistandslovens § 42. Det drejer sig kun om et beskedent antal familier, men de tilfælde, der er, springer jo meget i øjnene. Forholdet hænger sammen med, at der efter § 42 ikke er noget loft over hjælpen, som der er efter § 37. Hjælp efter denne bestemmelse kan ikke udgøre mere end enten 90 pct. af ansøgerens hidtidige indtægter eller et beløb, der svarer til, hvad der kan udbetales som maksimale arbejdsløshedsdagpenge med fradrag af skat.

Jeg har netop fremsat forslag om, at reglerne laves om, så kontanthjælpen bringes i et mere rimeligt forhold til lavtlønnen på arbejdsmarkedet og dagpengeniveaet. Det gennemføres bl.a. ved, at der indføres et loft over § 42-hjælpen.

Endelig skal det understreges, at det også efter en eventuel ændring af bistandsloven fortsat